

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio diacono. 286.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

lorum choro, hominum voluntates & animi instituta perpenduntur. Siquidem ab illis is qui principatum tenebit, ab his proditor seiunctus est. Hoc autem ipsum nunc quoque perfici reperies. Nam cum alij animi contentioni ac vigilijs studeant, alij inertia & negligentia langueant, hinc fit, ut cum Dominus in gloria veniet, illi assumendi sint, isti relinquendi.

πρωτότατος.

Math.

284.

Cum Deus ex nihilo ea, quæ vult, in ortum producere queat, multo magis ea, quæ iam corpora orta sunt, atque in terram redierunt, innouare poterit. Quod autem futura sit, & quonam pacto futura sit resurrectio, & eorum, quæ seminantur, arcanum te docebit, & stirpium omnium motus, hyeme morientium, & vere ad vitam redeuntium.

Cor.

Petro. 285.

Quoniam id quoque, quod cum superioribus cohæret, tibi explicari petijsti, Erunt duæ in mola, vna assumetur, & altera relinquetur. hoc loco per molam ac pistrinum huiusce vitæ iactationem ac vertiginem intellige, quæ nos inconstanter voluit, ac celerrimæ molæ instar res nostras immutat. Per duas autem molentes, vitarum in vna te autem classe discrimina, puta in religiosa exercitatione, aut virginitate, aut continentia aut pudicitia, aut hospitalitate, aut fide, à multis quidem culta & præstita, at non eadem ab omnibus mente ac voluntate. Quidam enim future mercedis causa virtutum muneribus perfunguntur. Quidam autem ostentatione ducti eas perficiunt, ac per huius vitæ laudes mercedem recipiunt, atque in pistrino relinquantur: Alij autem assumuntur.

Math.

Eutonio diacono. 286.

Math.

Decem virginum parabola, morum ac

χρῆ τῆς σπιρίλων, αἱ τῆς ἀθρόπων κρινονται παροχέτης. τῆς μὲν γὰρ ὁ παροχέτης, τῆς δὲ ὁ παροχέτης ἐχρησθη. ταυτὸ δὲ τὸτο ἔνιν εὐρήσῃς τελέμερον τῆς μὲν συντομία καὶ ἀχρηπία παροχέτων, τῆς δὲ ραθυμία ἔ ἀμελεία θρηπόμερον. ἐκ τῆτων, οἱ μὲν παραλαμβάνονται, οἱ δὲ καταλείπονται, ὅτε ὁ κύριος ἐν τῆ δόξῃ αὐτῶ παροχέται.

σπδ.

Εἰ ἐκ τῆ μὴ ὄντος δυνατὸς ὁ θεὸς ὑφιστῆν ὅσα βούλεται, πόσῃ μᾶλλον ἐκ τῆ ὑφιστῆτος ἀναχρησῆσαι τὰ ἤδη γινόμενα, καὶ εἰς γῆν ὑποστρέψαι τὰ σώματα, ὅπ δὲ ἔσται, καὶ πῶς ἔσται ἀνάστασις, καὶ τὸ μυστήριον τῆς σπειρομένων διδάξῃ σε καὶ πάντων τῆς φυτῆς ἢ κινήσις, χειμῶνι τελευτῶντων, καὶ ἔαρι ἀναζώωντων.

Πίτρω. σπέ.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ συνημιμένον τῶ παροχέτω μαθεῖν ἐζητήσας νόημα, Ἐσοῖται, φησὶ, δύο ἀλήθεις ἐν τῶ μύλωνι, μία παροχέτα ἀμείβεται, καὶ μία ἀφίεται. μύλωνι νόησον, τί τὸ τῆ δὲ τῆ βίης παροχέταν, ἀγάπης ἡμᾶς ὅτι τεύχουσαι, καὶ ὅσον μύλος πάχος, ἀλλοίωσαν τὰ παράγματα. ἀληθῆσας δὲ δύο, οἷον βίον ἀγαπῶν, ἐν ἐπὶ παράγματι ἢ παράγματι ἀσκήσῃ τυχῆν, ἢ παρθενία, ἢ ἐγκρατεία, ἢ σωφροσύνη, ἢ φιλοξενία, ἢ πίστευ, παρὰ πολλῶν μὲν τελευτῶν, ἔ πάντων δὲ μίᾳ τῆ γνώμῃ, οἱ μὲν γὰρ ἀφ᾽ ἑαυτῶ μέλλουσαι ἀμοιβῆν τὰς ἀρετὰς κατορθῶσιν, οἱ δὲ παροχέτω δειξῆν αὐτὰς ἐκτελοῦσι, καὶ τοῖς ἐκείθεν ἐπαύοις ἀπέχουσι τὸν μύλον, καὶ ἐν τῶ μύλωνι ἀφίεται. οἱ δὲ ἄλλοι παραλαμβάνονται.

Εὐτονίῳ ἀρχόντῳ. σπς.

Ἡ χτ' τὰς δέκα παρθένους παροχέτω βολῆ,

Βολή, τῆς πρόπων καὶ τῆς βίαν δεικνυσι τὸ ἀξίφορον. πᾶσαι ἰδὲ γὰρ ἐπαρθένεον, ἔπασαι δὲ ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν ἐπεμέλοντο, ἀλλὰ ταύτη μόνη ἀρκείσθαι πρὸς τὴν ἐπισσοδὸν τῆς βασιλείας ἀήθησαν. ἔδειξε δὲ ἡ κρείσις ἡ ἀδέχαστος, ὅτι οὐδὲν παρθενίας ὄφελος, συμπαθείας ἀποσύσης· καὶ πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλείως πεποικιλμένη πεποικίλθαι χρὴ, φησὶ, πῶς χρυσαυγέσι χρυσοῖς τῶν ἀρετῶν πασῶν· εἰ γὰρ παρθενεύει τις, καὶ ὅτι τέτραυχεῖ, τὸ μῆζος κατωρθώματος τῆς ταπεινώσεως ἀφ' ἧς· ἔ γὰρ ὁ παρθενύων γέγραπται, ἀλλ' ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψώθησεται.

Ερμίνω κόμητι. σπζ.

Ἐχει πάντα ἡ φύσις ἐν ἑαυτῇ, λαβούσα παρὰ τῆς θεοῦ τὰ χερίσματα, καὶ ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς ἀσθήσεσι βρύσσει τῶν χρηστῶν τῶν ἀξίφροσιν· ὁ ἀνοῦ πρᾶξι καλῶς καὶ διδάσκει τοῖς ἔρροις, τὰ πέντε ἐδιπλασίασε τάλαντα, καὶ πέντε ἀρχὴν κελεύεται πόλεων, μοῦσων θεῶν καὶ σκηνῶν, ἔ σκηνῶν μόνον· ὁ μὲν γὰρ μῆξ, ὁ δὲ καὶ πολλῶν πρὸς κρήσεται, ἀναλόγως τῆς οἰκείας ἔχαστος ἐργασίας.

Τῷ αὐτῷ. σση.

Τὸ πρᾶον καὶ ἡμερον καὶ ἀειβολῆς καὶ σκέπης ὀπίλουρον πρὸς βατον, ἐκ δὲ ξιῶν φήσας θεῶν, ὁ θεῖος λέγει χρυσόμυς· τὸν δὲ πρᾶχὺ καὶ παμφάρον καὶ ἀχρῖον, ἐξ εὐανύμων βληθήσας εἰσφονταῖς τοῖς δὲ πολιτείαις δηλῶν, κατὰλληλον ἑαυταῖς κληρονομίας κατὰσαν· θαπέραν τοῖσι συγίσαντες, τῆς ἑτέρας ἀπορίξ ἀποχάμεθα.

ἀπεχόμεθα.

Εὐλογία. σσθ.

Ἀνθρώπος καὶ ἀλήθειαν ὁ τῆς θεοῦ

virarum discrimen ostendit. Omnes enim virginitatem colebant: at non item omnes æquè reliquis virtutibus studebāt, verum ad regni ingressum hanc solam satis sibi esse existimabant. At verò integrum atque incorruptum iudiciū illud planum fecit, si cōmiseratio & humanitas absit, virginitatē nihil emolumētī afferre. Omnis enim, inquit ille, gloria filie Regis ab intus, *psal. 44.* circumdata varietate. Aureis, inquit, virtutum omnium fimbrijs variegatum esse oportet. Nam si quis virginitatem præstat, atque hoc nomine gloriatur, nimirum ille à maiore virtute, hoc est ab humilitate, aberrat. Neque enim scriptum est, qui virginitatem colit, sed, qui seipsum humiliat, exaltabitur.

Hermino Comiti. 287.

Natura omnia in se habet, ut quæ beneficia & dona à Deo acceperit, ac profluentem in omnibus suis sensibus bonarū rerum delectum. Quisquis igitur probis actionibus studet, atque operibus docet, quinque talenta conduplicavit, ac quinque civitatibus præesse iubetur, hoc est Dei mansionibus ac tabernaculis, non autem tabernaculis duntaxat. Ille enim vni, hic autem pluribus præficietur: quisque videlicet pro sui laboris atque operæ ratione.

Eidem. 288.

Manueta ac lenem, atque opem nobis ad amictum & integumentum afferentem, ouem à dextris Dei collocandam esse diuinum oraculum ait: asperum contra, & voracissimum atque agrestem hœdum ad sinistram abijciendum. Quibus verbis eadem vitæ significatur, quæ congruentem vtraque sibi, statum nanciscuntur. Ac proinde alterum odio habeamus ac detestemur: alteri mordicus hæreamus,

Eulogio. 289.

Dei verbum, ut verè humanitatem in-